

Това, което се не казва:
Единъ съсъ други слѣти и въ една наслада,
Която вѣчно трѣбва да ни трай!
Вѣчно! — Краятъ билъ би отчаяние.
Не! не! безъ край! безъ край!

МАРГАРИТА.

(Стиска му рѣцѣтъ, изтрѣгва се отъ него и побѣгва. Той застава за мигъ умисленъ, послѣ трѣгва подиръ ѝ).

МАРТА (иде).

Настава ноцъ!

МЕФИСТОФЕЛЪ.

Да, трѣбва да вървимъ!

МАРТА.

Молѣла бихъ ви още да не се дѣлимъ,
Но много зли сж хората по нази;
Като че всѣки тѣй седи
Безъ работа, за да слѣди
Съсѣдтъ му кждѣ ли ще нарази.
Ще чуешъ лоши думи, както щешъ прави.
А двойката?

МЕФИСТОФЕЛЪ.

Завиха по оназъ алея!

Немирни птички!

МАРТА.

Допада той на нея.

МЕФИСТОФЕЛЪ.

И тя на него. Свѣтътъ все тѣй върви!